

Prolog

Atlantis:

Čuven. Mističan. Zlatan. Tajanstven. Slavan i magičan.

Neki tvrde da nikada nije ni postojao.

Isto tako, ima i ljudi koji misle da su bezbedni u savremenom svetu tehnologije i oružja. Bezbedni od svih drevnih zala. Oni čak veruju da su čarobnjaci, ratnici i zmajevi odavno mrtvi.

To su budale koje se drže nauke i logike, misleći da ih to može spasiti. Neće biti slobodni ni bezbedni sve dok ne budu sagledali ono što im je već pred očima: svi drevni mitovi i legende potiču od istine, a ona nas ne čini uvek slobodnima. Nekada joj i robujemo.

Dođite, vi obični ljudi, i saslušajte moju priču o najsavršenijem raju koji je ikada postojao. U slavnom Egeju, iza mitskih Heraklovih stubova, cvetala je nekad zemlja jednog vrsnog naroda, daleko naprednijeg od svih drugih naroda, pređašnjih i potonjih.

Zemlju je osnovao stari bog Arkon, davno, kada se vreme tek radalo u magli. Nazvao ju je po svojoj najstarijoj sestri Atlanti, čije ime je značilo 'graciozna lepotica'. Uz pomoć svog ujaka, morskog boga Idora, i svoje sestre Ede (zemlja), Arkon je stvorio ostrvo da bi ga dao svojoj ženi Apolimiji. Trebalo je da ga nasele njihova božanska deca, koja bi tu slobodno rasla i ludovala.

Apolimija je od sreće toliko plakala da su njene suze poplavile ostrvo i napravile od Atlantisa grad u gradu. Pet vodenih kanala povezivalo je dva ostrva.

Tu će ona rađati svoju besmrtnu decu.

Međutim, uskoro se pokazalo da je velika Razaračica, Apolimija, bila jalova. Na Arkonov zahtev, Iron je pričao sa Edom i zajedno su stvorili Atlante, koji su naselili ostrva i ponovo doneli radost Apolimijinom srcu.

Uspelo je.

Zlatokosi i bleđi, u čast boginje-kraljice, Atlanti su bili iznad svih drugih naroda. Samo su oni mogli da zadovolje i nasmeju Apolimiju, veliku Razaračicu.

Pravedni i miroljubivi, kao i njihovi drevni bogovi, Atlanti nisu znali za rat. Niti za siromaštvo. Koristili su svoje čudotvorne moći da bi živeli harmonično, u skladu sa prirodom. Primali su sve strance koji su dolazili na njihove obale i sa njima delili svoj isceliteljski dar i svoju naprednost.

Vreme je prolazilo, a drugi panteoni i narodi su ih izazivali i Atlanti su bili primorani da se brane.

Da bi zaštitili svoje ljude, atlantski bogovi su bili u stalnom sukobu sa nadobudnim grčkim panteonom. Za njih su Grci bili deca koja se bore za nešto što mogu ni da razumeju. Atlanti su pokušali da sa njima postupaju kao što bi svaki roditelj sa besnom dečurlijom. Pošteno. Strpljivo.

Međutim, Grci nisu hteli da poslušaju svoju drevnu mudrost. Zevs i Posejdon, kao i ostali, bili su ljubomorni na bogate i spokojne Atlante.

Ipak, ostrvo je najviše priželjkivao bog Apolon.

Surov i lukav, on je smislio kako da starijim bogovima preotme Atlantis. Za razliku od svog oca i ujaka, on je znao da bi Grci u

otvorenom ratu sigurno izgubili. Naprednu staru civilizaciju bilo je moguće uništiti samo iznutra.

Kada je Zevs proterao zavađene Apolite iz Grčke, Apolon je okupio svoju decu i poveo ih u Atlantis.

Atlanti su saosećali sa prognanim vidovitim bogolikim narodom. Primili su ih kao rođake i od njih su tražili samo da poštuju domaće zakone i ne stvaraju sukobe.

Apoliti su u javnosti činili ono što im je rečeno. Prinosili su žrtve atlantskim bogovima, ali su ostali verni svom ocu Apolonu. Svake godine su mu slali u Delfe najlepšu devicu, u znak zahvalnosti što ih je doveo u ovu zemlju kojom će jednog dana vladati kao bogovi.

Godine 10 500 pre nove ere poslali su mu lepu aristokratkinju Klio. Apolon se smesta zaljubio u nju i napravio joj pet pari blizana.

Verovao je da će preko svoje ljubavnice i njene dece konačno zadobiti atlantski tron.

Poslao ih je u Atlantis, gde su sklapala brakove sa članovima atlantske kraljevske porodice. Njegova starija deca su već ojačala mešajući se sa Atlantima, pa će tako biti i sa mladom. Ipak, kraljevska krv je morala ostati čista kako bi se očuvala njena snaga, ali i odanost atlantske krune Apolonu.

On je bio skovao plan za Atlantis i svoju decu. Preko njih će vladati čitavim svetom i svrgnuće svog oca sa prestola vrhovnog boga, kao što je i on svrgnuo starog boga Krona.

Bilo je zamišljeno da Apolon redovno posećuje kraljicu i bude otac svakog njenog novog deteta.

Kako bi se koje dete radalo, Apolon bi odlazio kod proročica da sazna da li će baš ono zbaciti atlantske bogove.

Svake godine odgovor je bio negativan.

Do 9548. godine pre nove ere.

Apolon je već po običaju bio kod atlantske kraljice, kojoj je muž umro pre više od godinu dana. Došao joj je kao duh i začeo sa njom sina dok je ona sanjala svog pokojnog muža.

Te godine su i atlantski bogovi postali svesni svoje sudbine. Njihova kraljica Apolimija je nosila Arkonovo dete.

Vekovna želja Razaračice da ima dete konačno je bila zadovoljena. Kažu da je Atlantis toga dana procvetao i uznapredovao više nego ikada. Kraljica-boginja je radosno slavila dok je delila ovu novost sa drugim bogovima.

Čim su boginje sudbine to čule, objavile su Apolimiji i Arkonu da će im to dete doneti smrt.

Svaka od tri Sudaje izgovorila je po jednu rečenicu proročanstva:

„Šta je bilo više neće biti.”

„Našim sudbama on će gospodariti.”

„Njegovim hirovima služićemo kao bogovima.”

Preplašen onim što je čuo, Arkon naredi ženi da ubije nerođenog naslednika.

Apolimija odbi. Suviše je dugo čekala na to dete da bi ga ubila zbog reči ljubomornih Sudaja. Uz sestrinu pomoć, ona rodi dete pre vremena i sakri ga među smrtnike. Arkonu je rekla da je rodila bebu od kamena.

„Dosta mi je tvojih laži i prevara, Arkone. Od danas je moje srce kameno za tebe. Kamena beba je sve što ćeš od mene dobiti.”

Pobesnili Arkon je onda zarobi u Kalosu, kraljevstvu između dva sveta. „Tu ćeš ostati dok ti sin ne bude mrtav.”

Atlantski bogovi su pritisli Apolimijinu sestru sve dok nije priznala šta se desilo.

„Rodiće se kada mesec proguta sunce, a Atlantis obavije tama. Njegova kraljica-majka plakaće u strahu od njegovog rođenja.”

Bogovi odoše atlantskoj kraljici, čiji se porođaj bližio. Već po pro-ročanstvu, dok je bila na porođajnim mukama, Mesec je zamračio Sunce, a kad je rodila sina, Arkon je zahtevao da dete bude pogubljeno.

Kraljica je plakala i molila Apolona da joj pomogne. Njen ljubavnik sigurno neće dozvoliti da mu stari bogovi ubiju sina.

Međutim, Apolon ju je ignorisao i ona je bespomoćno gledala kako njeno novorođenče strada.

Apolon je još ranije znao šta će se dogoditi, pa je zamenio decu u njenoj utrobi. Apolimija je tako rodila dete koje je on podmetnuo, dok je Apolonov sin bio spasen. Kraljica to nije znala.

Uz pomoć svoje sestre Artemide, Apolon je odneo svog sina u Delfe, gde je dete raslo među Apolonovim sveštenicama.

Godine su prolazile, a Apolon se nije vraćao kraljici da sa njom začne još jednog naslednika. Kraljica zato još više omrznu grčkog boga kome se nije dalo da joj nadoknadi gubitak.

Dvadeset jednu godinu nakon žrtvovanja svog sina, kraljica je saznala za još jedno dete grčkog boga Apolona.

Rodila ga je grčka princeza koja mu je bila darovana u nadi da će pomoći Grcima u ratu protiv Atlanata.

Apolimijin bes je rastao sve dok je nije svu preplavio. Ona sazva svoje sveštenice da joj kažu gde je naslednik njenog carstva.

„Naslednik Atlantisa je u Ariklovoj kući.”

Isto gde je i Apolonov novi naslednik rođen.

Kraljica je vrištala od besa, shvatajući da je Apolon izdao sopstvenu decu. Njih je zaboravio, dok je krivotvorio novu rasu da ih zameni.

Kraljica poslala svoju ličnu vojsku u Grčku da ubije Apolonovu ljubavnicu i dete. Niko od njih neće sestati na njen voljeni presto.

„Rastrgnite ih tako da Grci pomisle da su ih ubile divlje životinje. Neću da se posumnja na nas.”

Ali, kao i sve osvete, i ova je bila otkrivena.

Slomljen, Apolon je prokleo sav svoj narod. „Nek kuga satre sve Apolite! Šta ste danas posejali, to ćete i požnjeti. Niko od vas neće živeti duže od mog dragog Risa. Svi ćete poginuti na svoj dvadeset sedmi rođendan! Ponašali ste se kao životinje, pa ćete to i biti. Hranite se krvlju svojih bližnjih. Nikada više nećete ući u moje carstvo da vas gledam i sećam se kako ste me izdali.

Tek kada je izgovorio kletvu, Apolon se setio svog sina u Delfima. Sina kojeg je tako glupo prokleo zajedno sa ostalima.

Jednom izgovorene, kletve se ne mogu povući.

Osim toga, Apolon je i samog sebe uništio. Kada mu se sin ženio jednom od visokosveštenica, Apolon mu je poverio sve što mu je u životu bilo vredno.

„Moja budućnost je u tvojim rukama. U tebi je moja krv i ja ću živeti u tebi i tvojoj deci.”

Tim rečima i jednim napadom besa, Apolon je osudio sebe na propast. Kada se ugasi loza njegovog sina, nestaće i Apolona, a sa njim i samog Sunca.

Naravno, Apolon nije samo običan bog. U njemu je suština Sunca i ravnoteža svemira.

Na dan njegove smrti umreće i Zemlja i svi na njoj.

Godina je 2003. Na zemlji živi još samo jedno apolitsko dete u kojem je krv drevnog boga...